

's-Hertogenbosch, 12 juli 2018

Geachte heer/mevrouw,

Door middel van dit korte bericht reageren wij op het Wetsvoorstel tot herziening van het beslag- en executierecht.

Algemeen

De term "schuldenaar" is op zichzelf een prima keuze, maar formeel niet helemaal juist, want (bijvoorbeeld) een echtgenoot ten laste van wie beslag wordt gelegd, is wel de geëxecuteerde maar niet de schuldenaar. Hoewel de toelichting dit kort onderkent (p. 21) valt wellicht aan te raden een algemeen artikel(lid) in te voeren, bijvoorbeeld 438d, waarin onderhavige de term correct wordt uitgebreid ("In dit boek wordt met schuldenaar bedoeld degene tegen wie de executie zich richt")

art. 475da:

Het voorstel heeft goede uitgangspunten, maar met vaste bedragen werken leidt tot willekeur en zal er tevens toe leiden dat schuldeisers één moment in de maand gaan kiezen voor het leggen van alle beslagen (wanneer net het loon is gestort en nog geen lasten zijn betaald). Dit kan dan weer voor strategisch gedrag bij schuldenaren zorgen. Het is ook onredelijk om bijvoorbeeld een beslagvrije voet van ongeveer € 2.000,00 aan te nemen wanneer men feitelijk zou weten dat alle vaste lasten reeds betaald zijn en er nog € 2.000,00 op de rekening staat. als schuldeiser tot beslag overgaan met die wetenschap is dan zinloos, terwijl de schuldenaar dan wel over vermogen beschikt buiten bestanddelen die bescherming van een beslagvrije voet behoeven.

Een beter voorstel zou zijn om bij de betekening van het beslag aan de schuldenaar een formulier te voegen waarop (onderbouwd met bescheiden) de schuldenaar kan aangeven wanneer vaste lasten zijn afgeschreven (overlegging van een bankafschrift ligt voor de hand). Aan de hand daarvan kan de deurwaarder vaststellen welke vaste lasten nog de bescherming van de beslagvrije voet behoeven.

Om dit met een voorbeeld op basis van de oude wetgeving te illustreren:

Stel dat een alleenstaande schuldenaar van 35 jaar op het moment van beslag zijn huur ad € 400,00 reeds heeft betaald. Gemakshalve is geen sprake van andere omstandigheden die op de beslagvrije voet van invloed zijn. Zijn beslagvrije voet voor periodieke inkomsten is dan eigenlijk € 1.088,76

(€ 896,90 vermeerderd met € 191,86, omdat reeds een bedrag ad € 208,14 in de basisnorm is verwerkt). Redelijk is het dan een beslagvrije voet bij bankbeslag van € 688,76 aan te houden, namelijk de basisnorm van € 896,90 verminderd met het bedrag ad € 208,14 aan woonkosten dat al in de basisnorm is inbegrepen. Dit is geen ingewikkelde calculatie, in die zin dat deze uitkomst voor alle schuldenaren geldt die in dezelfde groep vallen, ongeacht hun woonkosten.

Administratief is het bovenstaande ook niet (noemenswaardig) ingrijpender. De deurwaarder zal immers de gedane verklaring toch moeten bevestigen aan de bank om de afdracht te bewerkstelligen. Bij deze bevestiging kan rekening worden gehouden met de van toepassing zijnde beslagvrije voet. Bij de bevestiging van de verklaring aan schuldenaar (zie art. 477b lid 3 Rv) kan de berekening worden bijgevoegd. Wanneer de schuldenaar geen gegevens opgeeft ondanks de twee kansen daartoe (de eerste kans is naar aanleiding van de betekening van het beslag), kan worden volstaan met een basisbedrag in plaats van met (telkens) het maximaal mogelijke bedrag.

art. 555

De toelichting bij art. 555 stelt, voor zover relevant, het volgende:

“Voorafgaand aan de ontruiming dient, naast het vonnis van de rechter, de datum bij exploit door de deurwaarder aan de schuldenaar te worden betekend.”

Hoewel gebruikelijk is dit geen wettelijk vereiste. Het laten verlopen van de beveltermijn is gezien de wettekst formeel voldoende om tot ontruiming over te kunnen gaan, al wordt dit in de praktijk vrijwel nooit gedaan. Het valt daarom aan te bevelen de praktijk in (dan) lid 1 van art. 555 Rv ook wettelijk te codificeren.

Met vriendelijke groet,